

mustas mind nähhes, agga ei ta sudanud ennam paljo räkida. — Sedda ütles minno lüsfimiste peale, et temma esimesesed laswatikkud säinud temina ja et leiwa-wannemad nendega rahhul. Müüd ta wötnud jälle laks last ennese jure agga neid peaks Jummal ja teiste innimeste hofels jätma — „sest minno ello-päwad hakkawad otja löppema — ütles wimaks, — ja mul ongi himmo, loddo olla omma Jofanda jures — temma on minnulegi Issa kotta asset walmistanud!“

Wönne päwa pärrast tullin seddasamma teed taggast; läksin jälle süna sisse. Peter olli öiete öelnud: jubba temma hing olli Jummal jures, agga ta lehha olli wodia surno linnas. Temma lapsed, — nenda nimmetas ilka omma laswatikkud, — nutsid, agga lüllamees seisis nende jures, se ütles minnule: „Temma wanna laddunud olli minno kallis söbber! Mind ja mönda teist on ta saatnud Jummalat tundma! Mis ma temmase nüüd parremat woin teha: tahhan need lapsed wötta ja laswatada temma mälestusfets!“ — „Te sedda ja Jummal önnistogo sind!“ wastosin minna ja läksin ärra; agga minno südda litis Petrist: „ta olli surnud, agga wata, ta töusis ellama! ta ellab, ehk ta lül nüüd surnud!“